ଶ୍ରୀମତୀ ଓମ୍ ୱତି ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଦିଲ୍ଲୀ ପ୍ରଶାସନ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 19, 2001

[କେ.ଟି. ଥୋମାସ୍ ଏବଂ ଆର୍.ପି. ସେଠି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973:ଧାରା 227 ଏବଂ 228 ।

ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବା -ଏହାର କାରଣ -ଆବଶ୍ୟକତା - ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ - କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୋଗକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ କାରଣ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ - ସଠିକତା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା:ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରାଯିବା ସମୟରେ ହିଁ କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ -ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ସମୟରେ କୌଣସି କାରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ - ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ସମୟରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବରେ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ - ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପାଇଁ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପୁଅକୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ-ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପିଟି ପିଟି ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ ।ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଏହି ଅଭିଯୋଗକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ର ଧାରା 149 ସହିତ ଧାରା 302, 147 ଏବଂ 148 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଫୌଜଦାରୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନର ଫଇସଲା କରି କହିଥିଲେ ଯେ ଆଇପିସି ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ଆସିନାହିଁ। ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅପିଲ ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ : 1. ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973 ର ଧାରା 227 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଯଦି ମାମଲାର ନଥି ଏବଂ ଏହା ସହିତ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଦସ୍ତାବିଜ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ ବିଚାରପତି ବିଚାର କରନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ନାହିଁ,

ତେବେ ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ ଯାହା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଏପରି କରିବାର କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ସମୟରେ କୌଣସି କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

କାନ୍ତି ଭଦ୍ର ଶାହ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ, **[2000] 1 ଏସ.ସି.ସି. 722, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

2. ସଂହିତାର ଧାରା **227** ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ଅଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ଅଦାଲତଙ୍କୁ କେବଳ ପ୍ରମାଣକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ବିଚାର କରିବା ପରେ, ଅଦାଲତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି, ବିଚାରପତି ସଂହିତାର ଧାରା **228** ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । କେବଳ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତର ଦୋଷ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଯେଉଁ ପ୍ରମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଅନ୍ତି, ଯଦିଓ ଜେରାରେ ଆପତ୍ତି ହେବା ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ଖଣ୍ଡନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ଏହା ଦର୍ଶାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅପରାଧ କରିଛି, ସେତେବେଳେ ଏବଂ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଅଦାଲତ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରିବେ । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ସ୍ତ୍ରୀ ଆତ୍ୟାଚର ବିରୋଧୀ ପରିଷଦ ବନାମ ଦିଲୀପ ନେଥୁମା ଚୋର୍ଡିଆ, **[1989] 1 ଏସ.ସି.ସି. 716;** *ବିହାର ରାଜ୍ୟ ବନାମ ରମେଶ ସିଂହ,* **ଏ.ଆଇ.ଆର. (1977) ଏସ.ସି. 2018;** *ଆଇନ ବ୍ୟାପାର ଅଧୀକ୍ଷକ ଓ ସଚେତକ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ବନାମ ଅନିଲ କୁମାର ଭୁଞ୍ଜା,* **ଏ.ଆଇ.ଆର. (1980) ଏସ.ସି. 52** ଏବଂ *ସତୀଶ ମେହେରା ବନାମ ଦିଲ୍ଲୀ ପ୍ରଶାସନ* **[1996] 9 ଏସ.ସି.ସି. 766 ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

3. ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିଥିଲେ ଯେ କେବଳ ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ରିପୋର୍ଟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଏବଂ ମତାମତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ, ଯେଉଁ ଅପରାଧ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ସେଥିରେ ଦୋଷୀ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଅଧିକାରରୁ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷକୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ, ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମ, **1872** ର ଧାରା **32** ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ବୋଲି ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବୟାନ ଏବଂ ଅନୁସନ୍ଧାନ ବିବରଣୀ ସମେତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦସ୍ତାବିଜ ଆଧାରରେ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷକୁ ଏହାର ମାମଲା ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ନିରାପଦ ନୁହେଁ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲିୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 304/2001 ।

Crl. R. ସଂଖ୍ୟା 87/1998 ରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 29.8.2000 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍.କେ. ହାଣ୍ଡୁ, ପି. ଓଝା, କେ.ଭି. ମୋହନ ଏବଂ ଆର୍.ପି. ରଞ୍ଜନ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2-5 ପାଇଁ ରଞ୍ଜିତ କୁମାର ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ବିନୁ ଟମଟା ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ପାଇଁ ବି.ଏ. ମହାନ୍ତି, ଏ. ମାରିୟାରପୁଥମ, ଅରୁଣା ମାଥୁର ଏବଂ ଡି.ଏସ୍. ମାହରା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସେଠି । ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ପ୍ରାୟ ଏକ ଦଶନ୍ଧି ଧରି ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରକୁ ବିଳମ୍ବିତ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଅପବ୍ୟବହାରକୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ପ୍ରତିଫଳିତ ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରେ । ନ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପରାସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗତ ବିବାଦର ଫାଇଦା ଉଠାଇବାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଛାଡ଼ି ନାହାଁନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ମାନ୍ୟବର ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଅଭିଯୁକ୍ତ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ କାଳକ୍ଷେପଣମୂଳକ ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ପରି ମନେହୁଏ, ଯାହା 29 ଅଗଷ୍ଟ, 2000 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅପ୍ରକଟ ଆଦେଶରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ, ଯାହାକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରୁ ଅନୁମତି ନେବା ପରେ ମୃତକଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲରେ ଆକ୍ଷେପିତ କରାଯାଇଛି । ଏହି ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ କେବଳ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିବା ସମୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମାନ୍ୟବର ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନର ପ୍ରୟୋଗ ନକରିବାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ ନାହିଁ ବରଂ ଏହି ବିଷୟ ଉପରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିବା ରାୟର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ କ୍ରମ ଉପରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଆଇନର ସଠିକ୍ ସ୍ଥିତିକୁ ଅଣଦେଖା କରିବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ ।

ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ 6.9.1991 ରେ ଘଟିଥିବା ଏକ ଘଟଣାରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପୁଅ ରାଜେଶ କୁମାରଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ପିଟି ପିଟି ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କୁ ହକି ବାଡ଼ି, ଲାଠି ଏବଂ ବୁଲେଟ୍ ମୋଟରସାଇକେଲର ଲୁହା ଚେନ୍ ପରି ଅସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରମଣ କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ କିଛି ଦିନ ପରେ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିବା କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଜାମିନ ଆବେଦନକୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା 23 ଡିସେମ୍ବର, 1991 ରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରୂପେ ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତି ସମସ୍ତ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ 16.7.1992 ରେ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ସମୟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାମିନ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ଫୌଜଦାରୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ସଂଖ୍ୟା 97/1992 କୁ ଚାରି ବର୍ଷ ପରେ ଗଠନ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗକୁ ରଦ୍ଦ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଫଇସଲା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ "ଅଭିଯୁକ୍ତ, ଜନସାଧାରଣ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଏକ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ଯେ ଯଥେଷ୍ଟ ନ୍ୟାୟିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ଏହା ପଛରେ ଅଛି ।" ପୁନର୍ବାର 4.2.1998 ରେ, ଏକ ବିସ୍ତୃତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 149 ସହିତ ଧାରା 302, 147, 148 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଜାମିନରେ ଥିବା ଅଭିଯୁକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପୁନର୍ବାର ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 87/1998 ଦାୟର କରି ନ୍ୟାୟିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ହତାଶ କରିବାର ସେମାନଙ୍କର ଯୋଜନାକୁ ସଫଳ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଫଇସଲା କରାଯାଇଛି:

> "ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣିଲି ଏବଂ ନଥିରେ ଥିବା ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକ, ବିଶେଷକରି ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ବିବରଣୀକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲି, ମୋର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆଇପିସି ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ମାମଲାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ମୁଁ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗକୁ ରଦ୍ଦ କରୁଛି ଏବଂ ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗକୁ ପୁନର୍ବାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛି । ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।"

11.12.2000 ରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିବା ସମୟରେ, ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିଥିଲୁ ଏବଂ ଏହି ମାମଲା ଆଗକୁ ବଢାଇବାକୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲୁ । ଯଦି କୌଣସି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଏ, ତେବେ ମୃତକଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କୁ ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ଆମେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲୁ ।

ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶକୁ ଯଥାର୍ଥ ଦର୍ଶାଇ, ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ରଞ୍ଜିତ କୁମାର ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଅପରାଧ ସହିତ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଯୋଡ଼ିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିବାରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ । ତେବେ ସେ ଖୋଲାଖୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ଏକ ସକାରଣ ଆଦେଶ ନଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ତରଫରୁ

ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ରିପୋର୍ଟରେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ କୌଣସି ଆଘାତ ହୋଇଥିବା ସୂଚିତ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଡାକ୍ତରମାନେ ଆହୁରି ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ "ଏହି ମାମଲାରେ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ଭବତଃ ସଂକ୍ରାମକ ହେପାଟାଇଟିସ୍ ପରେ ଯକୃତ ବିଫଳତା ଦ୍ୱାରା ହୋଇଛି", ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ବିଚାରକୁ ନେବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ତଥାପି, ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ଯୁକ୍ତି ନ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ସତର୍କ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଠିକ୍, କାରଣ ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି ମନ୍ତବ୍ୟ ଅଭିଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଜନର ମାମଲାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ।

ଆଇନର ସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ କିଛି ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 7.9.1991ରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଏଫ.ଆଇ.ଆର. ଅନୁଯାୟୀ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ବଲରାଜ, ନରେନ୍ଦର ଏବଂ ବିଜୟଙ୍କ ଆଚରଣକୁ ମୃତକ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ, କାରଣ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭଉଣୀଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଖରାପ ନଜର ଥିଲା, ଯାହାକୁ ଉପରୋକ୍ତ ତିନି ଅଭିଯୁକ୍ତ ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ଚିଡ଼ାଉଥିଲେ ଏବଂ ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । 1991 ମସିହା ଜୁଲାଇ ମାସରେ ଉପରୋକ୍ତ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମାଡ଼ ମାରିଥିଲେ, ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପୋଲିସ ନିକଟରେ ଏକ ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଘଟଣା ଦିନ ତାଙ୍କ ପୁଅକୁ ମାଡ଼ ମାରିବା ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ପରେ, ଅପିଲକାରୀ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଧାଇଁ ଯାଇଥିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ତାଙ୍କ ପୁଅ କହିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବଲରାଜ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ହକି ବାଡିରେ ପ୍ରହାର କରିଥିଲେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ନରେନ୍ଦର ବୁଲେଟ୍ ମୋଟରସାଇକେଲ୍ ଚେନରେ ପିଟିଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବିଜୟ ଅନ୍ୟ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରରୋଚନାରେ ତାଙ୍କୁ ଲାଠି ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 161 (ଏଠାରେ "ସଂହିତା" ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି) ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ଅଶୋକ କୁମାରଙ୍କ ବୟାନ, ଯିଏ ନିଜକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ, ପୋଲିସ ଦ୍ୱାରା 7.9.1991 ରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପୁଅ ଉପରେ ଆଘାତ ବିଷୟରେ କହିଥିବା କଥାକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପୋଲିସ ସଂହିତାର ଧାରା 107/151 ଅନୁଯାୟୀ ଗିରଫ କରିଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମାଡ଼ ଖାଇଥିବାରୁ, ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ତାଙ୍କ ଶରୀରର ସମସ୍ତ ଅଂଶରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦୀନ ଦୟାଲ ଉପାଧ୍ୟାୟ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଭର୍ତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା, ଯେଉଁଠାରୁ ତାଙ୍କୁ ରାମ ମନୋହର ଲୋହିଆ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ସକାଳ ପ୍ରାୟ 5ଟା ବେଳେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ତଦନ୍ତ ପରେ, ପ୍ରଥମେ 23 ଡିସେମ୍ବର, 1991 ରେ ଏବଂ ପୁନଃପ୍ରେରଣ ପରେ 4.2.1998 ରେ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ସମସ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆଇ.ପି.ସି.ର

ବିଭିନ୍ନ ଧାରା ଅଧୀନରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ଅଛି ଯାହା ଏଠାରେ ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ସଂହିତାର ଧାରା 227 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଯେ ଯଦି ମାମଲାର ନଥି ଏବଂ ତା ସହିତ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ବିଚାରପତି ବିଚାର କରନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ନାହିଁ, ତେବେ ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ, ଯାହା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଏପରି କରିବାର କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ସମୟରେ କୌଣସି କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ *କାନ୍ତି ଭଦ୍ରା ଶାହା ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ,* [2000] 1 ଏସ୍.ସି.ସି. 722 ମାମଲାରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇ ଏକ ଆଦେଶ ଲେଖିବା ଉଚିତ ବୋଲି କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ବୋଝକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା:

> "ଏପରିକି ପୋଲିସ ବିବରଣୀ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେଲେ କାରଣ ଦର୍ଶାଇ ଏକ ଆଦେଶ ଲେଖିବାକୁ ପଡିବ । ଧାରା 245ରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି । ଧାରା 245 ର ପ୍ରଥମ ଉପ-ଧାରାରେ, ଯଦି ଜଣେ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ସମସ୍ତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ବିବେଚନା କରନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏପରି କୌଣସି ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଯାହାର ଖଣ୍ଡନ ନ ହେଲେ ତାଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବ, ତେବେ ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ । ଉପ-ଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ, ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କୁ ମାମଲାର ଯେକୌଣସି ପୂର୍ବ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଛି, ଯଦି ସେ ଅଭିଯୋଗକୁ ଭିତ୍ତିହୀନ ବୋଲି ବିବେଚନା କରନ୍ତି । ଉଭୟ ଉପ-ଧାରା ଅଧୀନରେ ସେ ଏପରି କରିବାର କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ ଦୌରା ଅଦଲାତରେ ଏକ ବିଚାରରେ ମଧ୍ୟ, ବିଚାରପତିଙ୍କୁ କେବଳ କାରଣଗୁଡିକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯଦି ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଅନ୍ତି (ସଂହିତାର ଧାରା 227 ଅନୁସାରେ) । କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ସେ କାହିଁକି ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କଲେ ତାହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ ନକରି ସେ ଏପରି କରିପାରିବେ ।
>
> ଯଦି କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଯେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇ ଏକ ଆଦେଶ ଲେଖିବେ, ତେବେ ପୂର୍ବରୁ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଥିବା ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଏପରି ଅତିରିକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କାହିଁକି ଆହୁରି ଭାର ଲଦାହେବ?ଅଦାଲତ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବା

ଏବଂ ପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବିଳମ୍ବ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ସମୟ ଆସିଛି । ଯଦି ଜଣେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କୁ କେବଳ ଏଥିପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିସ୍ତୃତ ଆଦେଶ ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼େ ଯେ ଓକିଲ ସମସ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବେ, ତେବେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକରେ କାର୍ଯ୍ୟର କଇଁଛ ଗତିର ଅଗ୍ରଗତି ଆହୁରି ମନ୍ଥର ହୋଇଯିବ । ଆମେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଏବଂ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅନେକ ପୃଷ୍ଠାରେ ବିସ୍ତାରିତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ପାଉଛୁ । ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଯଦି ଏପରି ଏକ ବିସ୍ତୃତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଆମେ ପ୍ରଶଂସା କରିପାରିବୁ । କିନ୍ତୁ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିସ୍ତୃତ ଆଦେଶ ଲେଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନାବଶ୍ୟକ, ଯେପରିକି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଜାରି କରିବା, ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ହେପାଜତକୁ ପଠାଇବା, ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା, ବିଚାରର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ଯିବା । ଏହା ଏକ ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ମାର୍ଗଦର୍ଶିକା ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜାମିନ ଖାରଜ କିମ୍ବା ମଞ୍ଜୁର କରିବାର ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିବାଦୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିବାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଉଚିତ, କେବଳ ନିଶା ଔଷଧଏବଂ ମାଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଧିନିୟମନ, 1985 ର ଧାରା 37 ମଧ୍ୟରେ ଆସୁଥିବା ମାମଲା ବ୍ୟତୀତ" ।

ସଂହିତାର ଧାରା 227 ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ଅଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ କେବଳ ପ୍ରମାଣକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ବିଚାର କରିବା ପରେ, ଅଦାଲତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି, ବିଚାରପତି ସଂହିତାର ଧାରା 228 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । କେବଳ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତର ଦୋଷ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଯେଉଁ ପ୍ରମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଅନ୍ତି, ଯଦିଓ ଜେରାରେ ଆପତ୍ତି ହେବା ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ଖଣ୍ଡନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତାହା ଦର୍ଶାଇପାରେ ନାହିଁ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅପରାଧ କରିଛି, ସେତେବେଳେ ଏବଂ କେବଳ ସେତେବେଳେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରିବେ । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । *ସ୍ତ୍ରୀ ଆତ୍ୟଚାର ବିରୋଧୀ ପରିଷଦ ବନାମ ଦିଲୀପ ନାଥୁମଲ ଚୋର୍ଡିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ,* [1989] 1 ଏସ.ସି.ସି. 715 ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଉଦ୍ୟମରୁ ବିରତ ରହିବା ପାଇଁ ସତର୍କ କରାଇଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତରଫରୁ ଆତ୍ମସଂଯମ ଏକ ନିୟମ ହେବା ଉଚିତ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନ୍ୟାୟ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହାକୁ ଦେଖନ୍ତି ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଅନେକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମତାମତ ଭିନ୍ନ

ହୋଇପାରେ । କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭଳି ଅନେକ ମତ ଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ବିଚାରରେ ବାଧା ଦେବା ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରଦାନ କରିବ ନାହିଁ ।ସାଧାରଣତଃ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ।

ସଂହିତାର ଧାରା 227 ଏବଂ 228 ର ପରିସର ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅଦାଲତ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ସୀମାବଦ୍ଧତା ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରି, *ବିହାର ରାଜ୍ୟ ବନାମ ରମେଶ ସିଂହ,* AIR (1977) SC 2018 ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ:

> "ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଏକତ୍ର ପଢିବା ଦ୍ୱାରା, ଯେପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ହେବା କଥା, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ବିଚାରର ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଓକିଲ ଯେଉଁ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଛନ୍ତି ତାହାର ଯଥାର୍ଥତା, ସତ୍ୟତା ଏବଂ ପ୍ରଭାବକୁ ସତର୍କତାର ସହିତ ବିଚାର କରାଯିବ ନାହିଁ । ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଉପରେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବିଚାରର ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିଚାରପତିଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ ଯେ ସେ କୌଣସି ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ବିଚାର କରିବେ ଏବଂ ଏକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ସନ୍ତୁଳନରେ ତୁଳନା କରିବେ ଯେ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଯଦି ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ ହେବ କି ନାହିଁ । ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦୋଷ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ସମ୍ପର୍କିତ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ବିଚାରର ମାନଦଣ୍ଡ ଯାହା ଶେଷରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବ, ତାହା ସଂହିତାର ଧାରା 227 କିମ୍ବା ଧାରା 228 ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି କି ନାହିଁ କିମ୍ବା ବିଚାର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତରେ ସମାପ୍ତ ହେବ କି ନାହିଁ । ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦେହ, ଯଦି ମାମଲା ସନ୍ଦେହର କ୍ଷେତ୍ରରେ ରହିଥାଏ, ତେବେ ବିଚାର ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ତାଙ୍କ ଦୋଷର ପ୍ରମାଣର ସ୍ଥାନ ନେଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଯଦି କୌଣସି ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦେହ ଥାଏ ଯାହା ଅଦାଲତଙ୍କୁ ଭାବିବାକୁ ବାଧ କରେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏକ ଅପରାଧ କରିଛି ବୋଲି ଅନୁମାନ କରିବା ପାଇଁ ଆଧାର ଅଛି, ତେବେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ନାହିଁ ବୋଲି କହିବା ଅଦାଲତ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନାହିଁ । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତର ଦୋଷର ଅନୁମାନ ଯାହା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯିବ ତାହା ଫ୍ରାନ୍ସରେ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାରକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ଆଇନ ଅର୍ଥରେ ନୁହେଁ, ଯେଉଁଠାରେ ବିପରୀତ ପ୍ରମାଣିତ ନହେଲେ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଦୋଷୀ ବୋଲି ଧରିନିଆଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହା କେବଳ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯେ ଅଦାଲତ ବିଚାର ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ଉଚିତ କି ନାହିଁ । ଯଦି

ଜେରା ସମୟରେ ଆପତ୍ତି ହେବା ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପକ୍ଷରୁ ଖଣ୍ଡନ କରାଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦୋଷ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଓକିଲ ଯେଉଁ ପ୍ରମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଅନ୍ତି, ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଥାଏ, ତେବେ ତାହା ଦର୍ଶାଇ ନପାରେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅପରାଧ କରିଛି, ତେବେ ବିଚାର ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣ ରହିବ ନାହିଁ । କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିଏ ଉପସଂହାରକୁ ନେଇଯିବ ତାହା ସୂଚାଇବା ପାଇଁ ପରିସ୍ଥିତିର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାଲିକା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ପରାମର୍ଶିତ ନୁହେଁ । ଆମେ କେବଳ ଆଉ ଏକ ଉଦାହରଣ ଦ୍ୱାରା ଆଇନର ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରିବା । ଯଦି ଅଭିଯୁକ୍ତର ଦୋଷ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା ବିଷୟରେ ବିଚାର ଶେଷ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସମାନ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ସନ୍ଦେହର ସୁବିଧା ତତ୍ତ୍ୱ ଅନୁସାରେ ମାମଲାଟି ତାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ପରିଶେଷ ହେବ । କିନ୍ତୁ, ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଯଦି ଏହା ଧାରା 227 କିମ୍ବା ଧାରା 228 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶ ଦେବାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏପରି ହୁଏ, ତେବେ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସାଧାରଣତଃ ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁ ଆଦେଶ ଦେବାକୁ ପଡିବ ତାହା ଧାରା 227 ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ ବରଂ ଧାରା 228 ଅନୁଯାୟୀ ହେବ ।"

ଆଇନ ବ୍ୟାପାର ଅଧୀକ୍ଷକ ଏବଂ ସଚେତକ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ବନାମ ଅନୀଲ କୁମାର ଭୁଞ୍ଜା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1980) ଏସ୍.ସି. 52 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ତିନି ଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଅଦାଲତମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଅଭିଯୋଜନ ପ୍ରମାଣ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ତଥ୍ୟର ସାଧାରଣ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଯେଉଁ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହାର ଯଥାର୍ଥତା, ସତ୍ୟତା ଏବଂ ପ୍ରଭାବକୁ ଅତି ସତର୍କତାର ସହିତ ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଜଣେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ଯାଞ୍ଚ, ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ବିଚାରର ଯେଉଁ ମାନଦଣ୍ଡ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଏ, ତାହା ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏପରିକି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏକ ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦେହ ଆଧାରରେ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆରୋପିତ ଅପରାଧ ଗଠନ କରୁଥିବା ତଥ୍ୟଗତ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ଅନୁମାନିକ ମତାମତ ଗଠନ କରିପାରିବେ ଏବଂ ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆରୋପିତ ଅପରାଧ ସମ୍ପର୍କରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିବାରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହେବେ । *ରମେଶ ସିଂ* ଏବଂ *ଅନିଲ କୁମାର ଭୁଞ୍ଜା* ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ନିଜର ପୂର୍ବ ରାୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ *ସତୀଶ ମେହେରା ବନାମ ଦିଲ୍ଲୀ ପ୍ରଶାସନ* [1996] 9 ଏସ.ସି.ସି. 766 ରେ ପୁନର୍ବାର ଦୋହରାଇଥିଲେ:

"ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଦୌରା ଅଦାଲତ ସହିତ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରାଯିବା ଉଚିତ ବୋଲି ବିଚାରଗୁଡ଼ିକୁ ସଂସଦ ଦ୍ୱାରା ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 227 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ସଂହିତା') ମାଧ୍ୟମରେ ଭଲ ଭାବରେ ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଏହିପରି ଲେଖାଯାଇଛି:

> "227. ମୁକ୍ତ କରିବା - ଯଦି ମାମଲାର ନଥିଏବଂ ଏହା ସହିତ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡିକ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଏହି ତରଫରୁ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷଙ୍କ ଉପସ୍ଥାପନ ଶୁଣିବା ପରେ, ବିଚାରପତି ବିଚାର କରନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ନାହିଁ, ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ ଏବଂ ଏପରି କରିବାର କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବେ ।"

ମାମଲାଟି ପୂର୍ବ ଧାରାରେ ପରିକଳ୍ପିତ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ତିଷ୍ଠି ରହିବା ପରେ ଧାରା 228 ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ବିଚାର କରେ । ଯେତେବେଳେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମତ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏକ ଅପରାଧ କରିଛି ବୋଲି ଅନୁମାନ କରିବାର ଆଧାର ଅଛି, ସେତେବେଳେ ସେଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେବେଳେ ସେହି ଦୁଇଟି ଧାରାକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ପରୀକ୍ଷା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ: ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଧାର ଅଛି କି? ଏହା ସ୍ୱୟଂସିଦ୍ଧ ଯେ ସାଧାରଣତଃ ଅନ୍ତିମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପାଳନ କରାଯାଉଥିବା ପ୍ରମାଣର ମାନଦଣ୍ଡ ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ବିଚାରର ପରିସର "ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର" ଥାଏ ।"

ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାର ବିଚାର କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିଥିଲେ ଯେ କେବଳ ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ବିବରଣୀରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଏବଂ ମତାମତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଯେଉଁ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ଦୋଷୀ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଅଧିକାରରୁ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷକୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଆବେଦନରେ ଆକ୍ଷେପ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଅପ୍ରକଟ ଏବଂ ସାଙ୍କେତିକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରି ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ନଥିଲା । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ, ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ବୋଲି ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବୟାନ ଏବଂ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ଆଘାତର, ଯାହା ଫଳରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା, କାରଣ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ତଦନ୍ତ ବିବରଣୀ ସମେତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦଲିଲ ଆଧାରରେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମାମଲା ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ନିରାପଦ ନୁହେଁ । ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ "ସଂକ୍ରାମକ ହେପାଟାଇଟସ୍ ପରେ ଯକୃତ ବିଫଳତା" ବୋଲି ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ରିପୋର୍ଟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମତାମତକୁ ଏହି ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏହାର ମୁଖବନ୍ଧ ମୂଲ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖି ଆମେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ । କେବଳ ଅନୁମାନ, କଳ୍ପନା ଏବଂ ସୁଦୂରପ୍ରସାରୀ କାରଣ ଉପରେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ନକରିବା ପାଇଁ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ବୈଧାନିକ ଦାୟିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ମନେ ପକାଇବୁ ଯାହା ଆଇନରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରକୁ ବାଧା ଦେବା ସହିତ ସମାନ । ଆଇନର ବୈଷୟିକତାର ଆବରଣ ତଳେ ଅନାବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଅନୁଚିତ ମକଦ୍ଦମାର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ବିଚାରକୁ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲାର ପରିସମାପ୍ତିକୁ ରୋକିବାରୁ ଅସାଧୁ ମକଦ୍ଦମାକାରୀଙ୍କୁ ନିରୁତ୍ସାହିତ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ତଥାପି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ସମୟରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ମାମଲାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ସୀମିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଆମେ ଦେଇଥିବା କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଭାବିତ ହେବେ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଭି.ଏସ୍.ଏସ୍. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।